

SÁGA O LOVCÍCH STÍNŮ

The background of the cover features a romantic couple, a man and a woman, in a close embrace. The man is on the right, wearing a dark suit, and the woman is on the left, wearing a dark, strapless dress. They are framed by an ornate, golden, heart-shaped border decorated with roses and thorns. The overall tone is dark and romantic, with a focus on the couple's relationship.

Andělé v černém
CASSANDRA CLARE

Deset romantických příběhů ze světa lovců stínů

Andělé v černém

Další díla
CASSANDRY CLARE

Série NÁSTROJE SMRTI

MĚSTO Z KOSTÍ
MĚSTO Z POPELA
MĚSTO ZE SKLA
MĚSTO PADLÝCH ANDĚLŮ
MĚSTO ZTRACENÝCH DUŠÍ
MĚSTO NEBESKÉHO OHNĚ

Série PEKELNÉ STROJE

MECHANICKÝ ANDĚL
MECHANICKÝ PRINC
MECHANICKÁ PRINCEZNA

Série TEMNÉ LSTI

PANÍ PŮLNOCI
PÁN STÍNŮ
KRÁLOVNA POVĚTRÍ A TEMNOTY

Série POSLEDNÍ HODINY

ŘETĚZ ZE ZLATA
ŘETĚZ Z TRNŮ
ŘETĚZ ZE ŽELEZA

ROZŠÍŘENÉ UNIVERZUM LOVCŮ STÍNŮ

KODEX LOVCE STÍNŮ
(spoluautor Joshua Lewis)
BANEOVY KRONIKY
(spoluautorky Sarah Rees Brennan a Maureen Johnson)
PŘÍBĚHY Z AKADEMIE LOVCŮ STÍNŮ
(spoluautorky Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson
a Robin Wasserman)

Série NEJSTARŠÍ KLETBY

(spoluautor Wesley Chu)
RUDÉ SVITKY MAGIE
ZTRACENÁ BÍLÁ KNIHA

Andělé v černém

Deset romantických příběhů
ze světa lovců stínů

CASSANDRA CLARE

#BΞKLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Better in black © 2025 by Cassandra Clare, LLC
Jacket photo – illustration copyright © 2025, Cliff Nielsen
All rights reserved.
Translation © Pavel Kaas, 2026
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333,
196 00 Praha 9 – Čakovice, v roce 2026

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Všechny postavy, místa a události v této knize jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať již žijícími, nebo mrtvými, stejně jako se společnostmi, podniky, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Andělé v černém

Z anglického originálu Better in black, poprvé vydaného v roce 2025 nakladatelstvím Borzoi Books, published by Alfred A. Knopf, an imprint of Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC, New York, přeložil Pavel Kaas
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze v edici #BOOKLAB v roce 2026

Editorka Aneta Křížková
Redakce a korektury Jiří Kettner
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

Cena na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-1480-6
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz
info@slovart.cz

Všem, kdo podpořili projekt na Kickstarteru –
bez vás by tato kniha nikdy nevznikla.

OBSAH

SLASTNÝ BOJ • Will a Tessa	9
KRÁSNÁ AJATARA • James a Kordélie	40
KOHO VLK MILUJE • Jocelyn a Luke	76
ZACHARIÁŠŮV VÝLET • Thomas a Alastair	112
SOUD KRÁLE KIERANA • Kieran, Mark a Cristina	147
PŘEMÍRA ANEN • Anna a Ari	180
ZROZENO V KOSTECH • Emma a Julián	210
MĚSTO ZLOMENÝCH SRDCÍ • Simon a Isabela	250
ČAS PRO DVA • Jace a Clary	282
PŘÍLIŠ MOUDŘÍ NA LÁSKU • Sebastián a královna Zakletého dvora	324

SLASTNÝ BOJ

Všechno by o líbáncích Willa a Tessy Herondaleových proběhlo naprosto báječně, nebýt svatebního daru od Ragnora Fella.

Ne že by nedostali i jiné podivné dary. Henry jim věnoval hrnatý předmět s tlačítkem nahoře, o němž tvrdil, že jim umožní procházet zdmi, ale zatím to nefungovalo. Gabriel jim dal nádherný stříbrný servírovací táč, jehož okraj zdobily vyryté motivy děsivých kachen. A Ernie, majitel Ďáblovy taverny, jim věnoval láhev svého domácího vína, na které zatím nenašli odvahu poté, co Will trochu rozlil a vypálil díru do koberce.

Ale nejvíc je zmátl Ragnorův dar. Po rozbalení se objevila nádherná křišťálová koule, křehká jako mýdlová bublina, s fialovým kouřem vířícím uvnitř. „Moc hezké,“ řekla Tessa poněkud zmateně a Ragnor – který se den po svatbě zastavil výhradně proto, aby dar osobně předal – jim vysvětlil, že jde o zapečetěné přání. „Rozbijte sklo, vyslovte přání a ono se splní,“ oznámil spokojeň.

„*Jakékoli přání?*“ zeptal se Will a jeho tmavé obočí povyjelo výš.

„No, ne úplně *jakékoli*,“ zabručel Ragnor. „Přání v rozumné míře, samozřejmě. Nechtějte nic, co by si zahrávalo se životem a smrtí. To nikdy nedělá dobrotu.“

„A kdyby to nebylo o životě a smrti?“ nedal se Will. „Kdybych chtěl –“

„Proměnit mlčenlivého bratra zpátky v lovce stínů?“ Ragnor si unaveně promnul levý roh. Začínal vypadat, jako by litoval, že jim vůbec nějaký svatební dar dával. „Ne. To je neměnná magie. Něco takového dokáže jen Raziél nebo nebeské síly. Opravdu, Williame, drž se maličností. Přej si třeba nový klobouk.“

Will vypadal zklamaně, ale ne – jak se Tessa obávala – zdrceně. Začínal přijímat, že některé věci změnit nelze. Vybavila si Willa, jak ho kdysi poznala, věčně ve válce se všemi a se vším, a byla ráda, že se naučil občas složit zbraně – i když proti nespravedlnosti a bezpráví bude bojovat vždy, a právě proto ho Tessa milovala ještě víc.

Ve vlaku do Paříže probírali, co by si vlastně mohli přát. Bohatství? Už teď se měli dobře a nic dalšího nepotřebovali. Štěstí pro někoho blízkého? Ale všichni *byli* šťastní. Will navrhl, že by si měli přát báječné líbáanky, zatímco Tessa chtěla přání raději ponechat pro případ nouze – a tak dorazili do Paříže, aniž by kouli použili.

Will zarezervoval velké apartmá v grandhotelu Meurice na rue de Rivoli. Byl to ten typ hotelu, který vycházel vstříc britským turistům toužícím po „všech pohodlích domova“, tedy anglických snídaních, kuřárně a diskrétním služebnictvu. Tesse přidělili komornou, milou dívku z Bretaně, aby jí pomáhala s oblečením a účesy; Tessa sice protestovala, ale pravda byla, že si sama nedokázala zapnout šaty – a když se nabídl Will, oblékání ho nevyhnutelně rozptylovalo způsoby, které byly sice velmi příjemné, ale rozhodně nevedly k tomu, aby se člověk oblékl.

Samotná ložnice byla nádherná, laděná do tmavých a světlých odstínů modři, se sametovými závěsy a pozlacenou postelí s nebesy. Tessa si ještě nezvykla spát s Willem v jedné posteli, a každou noc, když se k sobě přitulili, měla pocit, jako by dělali něco zakázaného, nějakou blaženou rošťárnu, která by je jistě dostala do potíží, kdyby je někdo přistihl. „Jsme *manželé*, Tesso,“ smál se

Will a bořil tvář do jejích rozpuštěných vlasů, „sám anděl Raziel schvaluje naše spojení.“

Tessa však stále rudla a schovávala obličej, zvlášť když Will dělal určité věci – ne že by chtěla, aby s nimi *přestal*. Naopak, byla jimi nadšená. Což bylo dobře, protože kdyby záleželo jen na Willovi, strávili by v posteli celé dny. Tessa však byla odhodlaná Paříž *opravdu* poznat. Ať už ponocovali jakkoli dlouho, ráno vstala, rozesmátá zatřásla ospalým Willem a lila do něj kávu, dokud nebyl schopný ji následovat – s mapami a Baedekerovým průvodcem Paříží v ruce – ven do sluncem zalitých ulic.

Načež Will obvykle pronesl něco dramatického. „Ať zajmou mne a na smrt vydají; jsem spokojen, když ty tak míti chceš!“ zvolal například a rozhodil ruce.

„Můžeš citovat *Romea a Julii*, jak chceš,“ řekla Tessa, chytila ho za paži a zavěsila se do něj. „Stejně jdeme do Louvru.“

A Will ji políbil, nedbaje kolemjdoucích – což bylo přesně to, co si člověk mohl dovolit jen v Paříži – a vydali se vstříc dalšímu dobrodružství. Dny to byly dlouhé a radostné, plné návštěv památek – zavítali samozřejmě do Notre Dame, Invalidovny, Louvru i k Vítěznému oblouku; šli se podívat na panoramatický obraz *Obléhání Paříže* (což Will označil za pouhý obraz tisícovky Francouzů, a tudíž nic, co by stálo za vidění) a na rušný trh Les Halles, jenž Tessa připomínal Covent Garden.

Bylo to všechno nádherné, ale co si Tessa užívala nejvíc, bylo prostě trávit čas s Willem. Doma v Londýně se vždycky našly záležitosti lovců stínů, které vyžadovaly pozornost, ale tady v Paříži byli od toho všeho daleko. Rozhodli se vyhýbat pařížskému Institutu i všemu, co souviselo s *nefilim*, aby měli skutečnou dovolenou a mohli si ji užít, aniž by je někdo povolával k boji s démony nebo k zahánění neposlušných duchů.

Jediné místo, kam nešli, byla velká Opera Garnier, protože tu vždycky toužil navštívit Jem. Mlčky se tomu vyhýbali; i když Will možná přijal Jemovu proměnu, neznamenalo to, že se mu nestýská – stejně jako Tesse. A Tessa věděla, že je to ztráta, kterou si s sebou Will ponese vždy, drobná vada v srdci jeho štěstí, jako zakalené

místo v diamantu. Díky ní byl Will pro Tessu ještě vzácnější, i když ji bolel jeho smutek – i ten její vlastní.

Jedné noci si Tessa dobírala Willa, že ji nikdy nepřenesl přes práh, jako je to novomanželskou tradicí u civilů. „Možná,“ řekla a usmála se na něj, „je to na tebe příliš velká námaha?“

„Jsem lovec stínů,“ připomněl Will. „Přenesl bych přes práh šest takových, jako jsi ty. Ačkoli kdybych měl šest nevěst, bylo by to jistě tématem hovorů ve Spolku.“

Aby to dokázal, zvedl Tessu do náruče a několikrát ji přenesl přes práh jejich apartmá, načež kopl do dveří, aby se zavřely, a se smíchem s ní padl na postel. A být spolu na posteli vedlo k tomu, k čemu to obvykle vedlo – jejich chichotání se změnilo v polibky a tiché zvuky, a Will si Tessu přitáhl blíž. Sáhl jí na záda a začal rozepínat řadu drobných knoflíčků na šatech; Tessa zalapala po dechu, když mu ruka sklouzla pod její košilku a pohladila nahou kůži na lopatkách. Jeho rty se ocitly na jejím hrdle, její prsty se zapletly do měkkých tmavých kudrn jeho vlasů. Ovinula ho nohama, když se spolu začali pohybovat, oči upřené jeden do druhého, neschopní odvrátit zrak.

Poprvé, když se milovali, to trochu bolelo; teď už to byla jen slast, tak intenzivní, že si Tessa někdy připadala, jako by se řítila do propasti a zároveň vznášela k výšinám. Potřebovala Willa u sebe, potrebovala vidět, jak se jeho oči zatemňují a jeho výraz se mění, potrebovala vědět, že padá s ní, když padá ona, potrebovala vědět, že až se vrátí z těch vzdálených míst, kam ji s sebou bral, budou zase spolu. Spolu, i když se zhroutili do prostěradel, dech se jim zpomaloval, těla propletená, vyplavená na břehy jejich manželské postele jako námořníci po bouři.

„*La bonne tempête*,“ řekl Will, když spolu odpočívali, tvářemi proti sobě na polštáři.

Tessa se na něj zašklebila. „Víš, že neumím francouzsky.“

Trochu rošťácky se zazubil. „Znamená to *slastný boj*. To, co jsme právě prožili, alespoň tedy podle básníka Verlaine, který je velmi talentovaný.“

„Možná,“ řekla Tessa. Sklonila se, políbila ho na hrdlo a lehce přejela rty po jeho kůži. „Ale dělá ti básník Verlaine tohle?“

„Zakázal bych mu to, kdyby se o to pokusil,“ řekl Will. „Poslal bych ho pryč s velkým opovržením. Jsem ženatý muž, monsieur Verlaine,“ řekl bych. „Jak se opovažujete mě takto urážet.“

Tessa se zachichotala a odtáhla se. Neušlo jí, že se na ni Will měkce dívá. Viděla v těch zjihlých očích zbožňování, jehož hloubka ji nikdy nepřestala zahanbovat. Ale pod tím vším zahlédla i melancholii. Jako kaz v diamantu.

„Ach, Wille.“ Jemně pohladila bílou hvězdíkovitou runu na jeho rameni. „Co je?“

Will věděl, že nemá říkat *nic*. Podíval se jí do očí a povzdechl si. „Myslel jsem na naši svatbu –“

„Příšerné téma,“ pošádílila ho Tessa jemně.

„Dost, ženo. Snažím se ti něco říct.“ Omotal si kolem prstu pramen jejích vlasů. „Naše svatba byla vrcholem mého života, má drahá, jak dobře víš. Rozhodnutí, kterého nikdy nebudu litovat. Proč sis mě vzala, o tom se samozřejmě vedou různé debaty. Někteří říkají, že to byl okamžik slabosti, nebo důsledek horečky –“

„Wille.“

Znovu si povzdechl. „Byl to jen okamžik, při obřadu,“ řekl. „Ale přistihl jsem se, že mi nechyběli matka ani otec, ale – Ella. Přál jsem si, aby tam byla.“

Ella. Willova starší sestra. Will po mnoho let obviňoval sám sebe z její smrti; teď už věděl, že to nebyla jeho vina, ale smutek a pocity provinění po sobě zanechaly ránu. Tessu z toho až zabolelo srdce.

„Samozřejmě že ti chyběla,“ řekla Tessa. „Mně chyběl Nat – vždycky jsem si myslela, že mě povede k oltáři, až se jednou budu vdávat. Nechyběl mi takový, jaký byl nakonec, pochopitelně. Chyběl mi ten bratr, kterého jsem kdysi měla, než se tak strašlivě změnil.“

„Kéž bych ti ho mohl vrátit,“ řekl Will a přejel jí prstem po tváři. „Takového, jaký býval.“

„A já si přeju totéž – abych mohla tobě vrátit Ellu.“ Tessa naklonila hlavu na stranu; část účesu se jí uvolnila z ozdob a vlasy jí zahalily ramena. „Ty – ty jsi ji nikdy neviděl jako ducha, že ne?“

Will měl vzácný dar vidět duchy, i ty, kteří vidění být nechtěli. Byl to dar poněkud pochybný, jak Tessa zjistila; mrtví, kteří zůstávali tady na zemi, málokdy setrvávali z radostných důvodů.

„Ne,“ řekl Will a jeho temně modré oči zvážněly. „Nikdy. A jsem za to rád, protože to znamená, že má klid. Její smrt –“ Odmlčel se, ale Tessa věděla, co chtěl říct. *Její smrt byla strašná. Věčný pokoj by byl největším požehnáním.*

„Wille –“

Zavrtěl hlavou a ona viděla, jak se toho smutku zbavuje vědomým úsilím. Oči se mu projasnily a znovu se usmál. „Teď není čas na smutné řeči,“ řekl. „Je to ode mě velmi neromantické. Měl bych ti říkat, jak nádherně vypadáš polonahá. Jako Venuše Mélská, jen s rukama.“

„Jsem náležitě poctěna,“ řekla Tessa vážně. „A ruce jsou velmi užitečné, stejně jako prsty. Například,“ dodala a natáhla se k němu, „můžu udělat *tohle*.“

Po chvíli jí Will s přimhouřenýma očima sevřel zápěstí. „Jsi velmi rozpustilá, Tess,“ řekl. „Bude to mít následky.“

„Tak mi je pojd' ukázat,“ zašeptala – a on to udělal.

Druhý den se vydali obdivovat vitráže Sainte-Chapelle. Ačkoli kaple nebyla od revoluce využívána k náboženským účelům, měla onu ponurou atmosféru kamenných staveb, kterou si Tessa spojovala s kostely a Instituty. Will ji dokonce zavedl do jednoho kouta a špičkou deštníku (probudili se do zamračené oblohy a příslibu deště) jí ukázal téměř nečitelnou runu *Enkeli* vytesanou do kamenné podlahy. „Kdysi tu býval sklad zbraní,“ řekl, „určený pro lovce stínů – palcáty, řemdihy, meče, všechno možné.“

Tessa se mu opřela o rameno. „A teď?“

„Kdo ví?“ Usmál se. „Časy se mění. Nic nezůstává, jak bývalo.“

Vyšli do města, kde ještě nezačalo pršet, což Will přičítal tomu, že si s sebou vzal deštník. Pohazoval jím, když přecházeli rue de la Paix, kde Tessa zahlédla ve výloze klenotnictví krásnou kamejovou brož, a Will jí ji okamžitě koupil. Pokoušel se ji také nalákat do módního salónu, ale Tessa prohlásila, že do Paříže nepřijela nakupovat šaty, a když se Will zatvářil dotčeně, vyplázla na něj jazyk.

Uvědomila si, že Will v ní vždycky probouzí tu dětinskou stránku – a neviděla v tom nic špatného; na dětství bylo mnoho krásného, zejména to snadné žasnutí, jaké ji často potkávalo právě s Willem.

Toho večera unavení povečeřeli v hotelu a chystali se jít brzy spát. Když vycházeli z velké jídelny, ruku v ruce pod světlý třpytivých lustrů v hale, zahlédla Tessa něco, co ji přimělo zastavit.

Na zlatém stojanu byl vystaven tištěný nápis. Plný elegantních kudrlinek a ozdob, hlásal:

SVĚT ZA ZÁVOJEM?

Dnes večer, pro zvláštní potěšení našich hostů, pořádá hotel MEURICE VELKÉ SPIRITISTICKÉ SEZENÍ, vedené proslulou madame Dorotheou, okultistkou a věštkyní! Žasněte, když promlouvá hlasy ze světa za závojem a předává slova dávno ztracených milovaných! Zachvějte se hrůzou, když se ZJEVÍ DUCHOVNÍ PŘÍ-TOMNOST. Troufnete si?

Byl tam i druhý nápis, uvádějící místo konání: ČÍTÁRNA, 20:00. Tessa už v hotelové čítárně samozřejmě byla; bylo to příjemné místo s freskami na stěnách, měkkými křesly, květinami v květináčích a roztroušenými stolkami.

Tessa se podívala na hodiny na zdi: VELKÉ SPIRITISTICKÉ SEZENÍ začalo už před čtvrt hodinou. „Nelíbí se mi to,“ řekla. „Tolik jsme doufali, že se vyhneme všemu, co zavání magií nebo podsvětem –“

„Pochybuju, že je v tom nějaká magie,“ řekl Will. „Bude to jen civil, který předstírá, že umí mluvit s mrtvými, a vydělává na cizím smutku.“ Jeho hlas ztvrdl a Tessa si nemohla nevzpomenout na svou včerejší myšlenku, že Will bude vždycky bojovat proti všemu, co považuje za nespravedlnost. „Říkám, že tam půjdeme. Trochu jí to znepríjemníme. A možná jí to i překazíme.“

„Jak přesně jí to znepríjemníme?“ dožadovala se bližších informací Tessa, ale to už ji Will chytil za ruku a spěchal s ní do čítárny.

Plynové lampy byly ztlumené, místnost osvětlovaly jen řady mi-hotavých svící. Vrhaly na stěny chvějivé stíny přítomných, které se zdály tančit podivný, líný valčík. Bylo tam mnoho hotelových hostů, shromážděných v jednom koutě místnosti. Tessa některé poznala: starého britského vojáka, který bojoval na Krymu, matku s dcerou, jež

si přijely doplnit šatník na příští sezónu, dvojici postarších sester, které si na tuhle cestu do Paříže dlouho šetřily. Všichni fascinovaně sledovali, co se odehrává uprostřed kruhu elegantně čalouněných židlí.

Will a Tessa se opatrně prodírali davem, dokud neměli dobrý výhled. Uprostřed kruhu židlí a křesel stála žena středního věku, podsaditá a malá, s obarvenými černými vlasy staženými do pevně stočeného uzlu. Měla bledý obličej a na sobě křiklavý modrý sametový hábit, který ladil s jejími sametovými rukavicemi.

Pohupovala se z nohy na nohu a hlasitě si pobrukovala. Jedna z oné dvojice postarších sester na cestách – slečna Melody Livingstonová, pokud si Tessa správně vzpomínala – přistoupila před médium, sepjala ruce a doširoka vykulila oči.

„Má... drahá... Melody...“ Hlas, který vyšel z úst madame Dorothy, zněl, jako by patřil hašteřivé stařeně. „Staráš se... o svou sestřičku...?“

„Ale samozřejmě,“ řekla slečna Livingstonová, celá roztřesená. „Naše Pearl je úplně v pořádku, vid', miláčku?“

Její sestra, bledá jako stěna, přikývla.

„Tohle je naprostý nesmysl,“ zamumlal Will směrem k Tesse, jež byla shodného názoru. „Jen zneužívá zmatenou starou osobu.“

„PSSST,“ okřikl ho jiný host a zpražil ho pohledem.

„A pokračuješ... ve svém pletení... drahá Melody?“ vyptávala se madame Dorothea, stále se kolébající ze strany na stranu, oči zavřené.

Melody Livingstonová tlumeně vyjekla a otočila se ke své sestře Pearl. „Slyšelas to? Ona ví! Ví o mém pletení!“

„To by uhodl každý,“ zamumlal Will. „Každá druhá stará dáma v Londýně plete.“

„Stále si pamatuju...“ zašeptala madame Dorothea hlasem, který Tessa odhadovala jako hlas matky slečny Livingstonové. „Tu krásnou deku, kterou jsi upletla pro chudáčka Edmunda... takové pěkné slunečnice... hrála ho, ale zachránit ho nemohla...“

Melody Livingstonová s tlumeným výkřikem omdlela. Dvojice zaměstnanců hotelu Meurice, oblečených v jednotných uniformách, jako by přesně na takovou chvíli čekala. Přispěchali, zvedli ji a odnesli pryč, zatímco Pearl za nimi nejistě klopýtala.

Tessa vzhledla k Willovi. Jeho podráždění jako by vystřídala ostražitost. Bylo to patrné ze zatnutých zubů a ztuhlého držení těla. Najednou ji zamrzelo, že sem vůbec chodili.

Madame Dorothea otevřela oči. „Ach,“ zamumlala. Její hlas byl teď úplně jiný: silný a pevný, rozhodně už to nebyl hlas nějaké stařenky. „Co jsem říkala?“

„Nevzpomínáte si?“ ozvala se mladá žena v přední řadě.

Madame Dorothea zavrtěla hlavou. „Jsem jen prostředníkem duchů, má drahá,“ řekla. „Oni mluví skrze mě. A někdy mi i šeptají do uší...“ Otočila se, ruce před sebou, jako by chtěla někoho odehnat. „Je tu někdo, kdo ztratil bratra jménem Albert... na bojišti... ale teď odpočívá v klidu, příteli, všechen jeho zmatek je pryč...“

Starý voják, opírající se o hůl, chraplavě vykřikl.

„A někdo, kdo ztratil ženu... ale Hilda říká, že se jí daří dobře, velmi dobře, a že odpočívá v pokoji... je ráda, že jste nechal její kuchyň tak, jak byla...“

Další zalapání po dechu se ozvalo ze zadní části místnosti. Dav byl teď nervózní, šířila se jím směsice vzrušení a strachu. *Zachvějte se hrůzou*, stálo na tom poutači – a skutečně, i když Tessa věděla, že tohle médium je téměř jistě podvodnice, bylo děsivě znepokojivé slyšet ty šeptané vzkazy a následné výkřiky, jako šípy z jiného světa, které si nacházejí cíl v tomto...

A pak věstkyně upřela pohled na Tessu. Nejen na Tessu – na Willa i Tessu zároveň. „Takový krásný mladý pár,“ zamumlala svým vlastním hlasem a přiblížila se k nim. Její oči byly tmavé a tvrdé jako skleněné kuličky. „A přesto vás ani vaše mládí neochránilo, bohužel. Oba jste už utrpěli ztrátu, strašlivou ztrátu.“ Její oči se zúžily, když se zadívala na Tessu s obtížně skrývaným nepřátelstvím. „Bratra,“ řekla. „Toho, který vás zradil, než opustil tento svět. A vy –“ otočila se k Willovi – „sestru. Starší než vy, ale když zemřela, byla to ještě holčička.“

„To stačí,“ řekl Will. Natáhl se po Tesse; když se jejich prsty propletly, ucítila, že ty jeho jsou jako led. „Odcházíme –“

„Wille.“ Hlas, který zazněl z úst média, patřil malé holčičce. Zněl zadýchaně a ustaraně. „Ach, Wille. Hledala jsem tě všude. Na

vřesovišti i ve stájích v Dolgellau. Na všech tvých oblíbených místech. Ale nikde jsi nebyl.“

Will vedle Tessy ztuhl jako kámen. Jeho rty se neslyšně pohnul. „Ello.“

„Wille.“ Hlas neúprosně pokračoval. „Wille, jsem tady tak sama, ve tmě. Pomoz mi. *Pomoz mi* –“

„Dost!“ Ten výkřik se z Tessiných úst vydral dřív, než se stačila ovládnout. „To stačí – stačí.“

Stále držela Willovu ledovou ruku; ani teď ji nepustila a táhla ho s sebou davem, pryč od Dorothey. Mlčky a otřeseně se nechal vést, i když se stále ohlížel přes rameno na médium, které je sledovalo, koutky úst pozvednuté v nepatrném úšklebku.

Dav se před nimi rozestupoval, jako by se nikdo nechtěl dostat příliš blízko Willovi a jeho zjevnému zármutku. To, co Dorothea řekla, zhmotnilo největší strach každého, kdo sem přišel v naději, že uslyší pár slov od drahého zesnulého: představu, že jejich ztracený blízký není šťastný, neodpočívá v pokoji, nespí – ale bloudí sám v nekonečné temnotě.

Ta žena je lhářka, pomyslela si Tessa zuřivě, ale nahlas to nevypravila: Will vypadal, že je stále v naprostém šoku. Jeho tvář byla bez jakéhokoli výrazu a oči mu potemněly. Kromě toho nechtěla, aby někdo v místnosti slyšel, jak s Willem mluví o trápení, které bylo a mělo zůstat veřejnosti skryto.

Byli už téměř u dveří, když jim do cesty vstoupil malý, elegantně oblečený muž. Měl na sobě černý kabát, na hlavě vysoký klobouk a na nohou tmavě červené kamaše. Zablokoval jim cestu, hluboce se uklonil a na okamžik zvedl klobouk, čímž odhalil kozí rohy trčící z ulízaných vlasů.

Čaroděj.

Tolik tedy ke slibu, že se budeme držet dál od nadpřirozena, pomyslela si Tessa sklesle. Nejdřív madame Dorothea, teď...

„Chevalier Ace Dupin,“ řekl muž s výrazným americkým přízvukem. Nasadil si klobouk a sáhl do vesty, odkud vytáhl bílou vizitku. Podal ji Tesse. „Jsem vyšetřovatel.“

Will nic neřekl. Jako by si toho malého čaroděje ani nevšiml.

„Teď,“ řekla Tessa zoufale, „opravdu není nejvhodnější chvíle...“

„Nechte si tu vizitku,“ řekl Dupin. „Mezi námi, pátral jsem po té paní Dorothee. Podle mého názoru je to podvodnice.“ Ztišil hlas. „Hodlám ji předat spravedlnosti.“

Tessa otupěle strčila vizitku do kapsy. „Opravdu musíme jít.“

„Samozřejmě.“ Čaroděj jim uvolnil cestu. „Jen si nic z toho, co řekla, neberte příliš k srdci, ano?“

Tessa zamumlala něco jako souhlas a spěchala ke dveřím. Willa táhla za sebou. Když vyšli do jasné osvětlené haly, Tessa pocítila, jak z ní opadá klaustrofobický tlak čítárny, jako by unikla z nějaké strašné vězeňské kobky.

Otočila se, aby se podívala na Willa, a srdce se jí sevřelo. Já jsem možná unikla, pomyslela si, ale on ne: z jeho pohledu poznala, že je stále v čítárně a stále poslouchá, jak ho jeho sestra volá z temnoty.

Ta noc byla první nešťastnou nocí, kterou Tessa od svatby s Willem zažila.

Když se vrátili do svého pokoje, Tessa se chystala Willa obejmout a zašeptat mu, že madame Dorothea je určitě podvodnice, že musela nějakým způsobem zjistit podrobnosti o jeho životě, že je mezi lovci stínů docela slavný a že médium nepochybně zachytilo nějaké drby z podsvěta.

Ale Will jí nedal šanci. V okamžiku, kdy se za nimi zavřely dveře, ji začal líbat – naléhavě, zoufale, jako té noci na balkóně Lightwoodových, kdy se jim oběma zdálo, že společná budoucnost je nemožná. Strhl ze sebe sako a vedl ji pozadu přes pokoj, až narazili na postel a svalili se na ni.

Will se natáhl svým dlouhým tělem přes Tessu, opřel se o jednu ruku a druhou jí strhal šaty, líbal její nahou kůži, kterou odhalil, když látka spadla. Bylo v něm cosi divokého, zvířecího, co jí připomínalo chlapce, kterým kdysi byl a který šel pěšky z Walesu do Londýna, poháněn vinou a smutkem.

Tessiny ruce sjely k jeho kalhotám a knoflíkům košile. Potřebovala cítit Willovu kůži na své a věděla, že on potřebuje totéž. Přejela mu rukou po rozčuchaných vlasech a zalapala po dechu,

když se jejich těla spojila a on přitiskl tvář k jejímu krku a zachvěl se rozkoší.

O chvíli později se odtáhl, jen natolik, aby se jí mohl podívat do tváře. Jeho zorničky byly široké a černé, lemované tenkým modrým okrajem. Chraplavým hlasem zašeptal: „Tesso, jsi...“

„Jsem v pořádku.“ Chytila ho za ramena, nejistá, jak mu ukázat, co chce. Slušné mladé dámy se takové věci neučily. „Wille... nepřestávej...“

Viděla, jak se mu tváří mihla úleva, a pak už ji políbil. Jeho váhání pohltila touha, zoufalá potřeba, o které pochybovala, že by ji dokázal pojmenovat. A ona ho pobízela, pobízela ho, aby se v ní ztratil, v tom podivném, temném, neuvěřitelném víru toho, co spolu dělali. Poprvé pocítila rozkoš jako blesk, ostrý a klikatý; poprvé mu vrazila nehty do zad a slyšela, jak sténá proti jejím ústům rozkoší a bolestí; poprvé si pomyslela, že ráno bude mít modřiny, a že se jí to bude líbit.

A když nakonec ztratila kontrolu sama nad sebou a padala kamsi do neznáma, poprvé měla pocit, že nedokáže zůstat po celou tu dobu v sepětí s Willem. Poprvé, když bouře pominula a oni se od sebe odvalili, oba lapající po dechu a polonazí, Will mlčel, i když ji jemně pohladil po tváři.

„Wille,“ řekla tiše, ale on zavřel oči. Přitáhl ji k sobě, držel ji v náruči, její hlavu přitisknutou ke své hrudi, a srdce mu bilo tak silně, že ho zřetelně slyšela. Tessa ležela nehybně a přála si, aby usnul a odpočinul si, a myslela na to, ještě když déšť, který byl na ráno předpovězen, konečně přišel a spustil se nad Paříží. Bubnoval na jejich okna a naplňoval pokoj zvukem připomínajícím přivaly slz.

Následující den měli v plánu prohlídku Paříže, která by je zavedla na místa zmíněná v knize *Příběh dvou měst*: na rue Saint-Antoine, kde měli Defargeovi svou vinárnu; do Justičního paláce, kde byl vězněn Darnay; na náměstí Svornosti, kde konala svou krvavou práci gilotina, a na náměstí Saint-Germain-des-Prés, kde žila Lucie Manetteová.

Tessa, vyčerpaná z toho, že skoro nespala, si už nebyla jistá, jestli se na prohlídku vůbec chce vydat. Od chvíle, kdy se

probudila, omámená a trochu zděšená, že spala v šatech – které byly roztrhané a úplně zničené – si chtěla jen promluvit s Willem.

Ale Willovi nebylo do řeči. Už nebyl jen tichý, ani divoký a zoufalý jako uprostřed noci. Byl uzavřený a melancholický, jako by se kaz v diamantu rozrostl tak, že pohltil celý drahokam.

Jak se proplétali městem, Tessa udržovala hovor a Will odpovídal jen roztržitým ano, ne a občasným neurčitým zamumláním na znamení zájmu. Tessa si nemohla pomoci – cítila, že takhle Willa ještě nepoznala. Will, jak ho potkala poprvé, používal svůj ostrovtip jako brnění a rád se hádal; a pak tu byl Will, kterého postupně poznávala jako chytrého, vášnivého a laskavého. Dnešní Will jí snad nejvíc připomínal chvíle, kdy poprvé ztratil Jema a propadl se do truchlení, v němž mu chyběla část sebe sama. Ale ani tehdy jí nepřipadal tak vzdálený.

Tessu to vyvádělo z míry. Jak se to všechno mohlo tak rychle pokazit? Měla sto chutí najít madame Dorotheu a utrhnout jí hlavu. Nebo se odplazit k Charlotte a Sofii a vyplakat se u nich. Ale nic z toho nebylo možné, a tak místo toho jen otočila a odvedla si Willa zpátky do hotelu.

Will náhlé ukončení prohlídky města nijak nekomentoval, ani se slovem nezeptal na Tessiny plány. Zůstal roztržitý, dokud nedorazili do svých pokojů. V tu chvíli Tessa zamkla dveře, chytila Willa za paže a dovedla ho k jednomu z pozlacených křesel, která stála u krbu. Poté co ho posadila, udělala dva kroky dozadu, zkrřížila ruce na hrudi, upřela na něj pronikavý pohled a řekla: „Mluv.“

Will k ní vzhlédl zamyšlenýma temně modrýma očima. Černé vlasy měl rozcuchané větrem, který mu vehnal barvu do tváří. Byl tak půvabný, až to bolelo, ale Tessa se rozhodla zatvrdit.

„Myslím to vážně,“ řekla. „Nemůžeš se potulovat po Paříži jako nějaká oživlá socha a jen kolem sebe tupě zírat. To nestrpím.“

V očích se mu na okamžik jasně zablesklo. „Co bys chtěla, abych udělal?“

„Řekni mi, na co myslíš,“ požádala Tessa. „Jsi melancholie sama, Wille, a já vím, že je to kvůli včerejší noci, která byla hrozná –“